

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie **T. G.**

skazanego z art. 173 § 2 i 4 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 stycznia 2016 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania

wyroku Sądu Apelacyjnego w [...],

z dnia 29 lipca 2015 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 23 października 2014 r., sygn. akt III K [...],

na podstawie art. 93 § 1 i art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

postanowił:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego we wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku wskazał, że przemawia za tym ranga zarzutów podniesionych w kasacji. Jego zdaniem doszło bowiem do nierzetelnego rozpoznania zwyczajnego środka odwoławczego, a przez to do naruszenia konstytucyjnych praw skazanego: prawa do obrony i prawa do dwuinstancyjnego postępowania. Ponadto, w ocenie obrońcy, w razie uwzględnienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia wysoce prawdopodobne jest uniewinnienie skazanego, który jest osobą prowadzącą ustabilizowany tryb życia, cieszącą się dobrą opinią w miejscu pracy i w miejscu zamieszkania oraz jest jedynym żywicielem czteroosobowej rodziny, w tym dwójki

małoletnich dzieci. Przypisany T. G. czyn jest przestępstwem nieumyślnym, popełniony bez użycia groźby bezprawnej lub przemocy, a tym samym skazany nie stanowi jakiegokolwiek zagrożenia dla otoczenia. Rozpoczęcie odbywania kary pozbawienia wolności, przed rozpoznaniem kasacji stwarza duże niebezpieczeństwo dezintegracji rodziny poprzez pozbawienie jej środków do życia uzyskiwanych przez skazanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia ma charakter wyjątkowy od zasady, w myśl której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia, chyba że ustawa stanowi inaczej. Przełamanie tej reguły i skorzystanie z dobrodziejstwa instytucji wskazanej w art. 532 k.p.k. jest wprawdzie możliwe, jednak uzależnione jest szczególnymi względami, pozwalającymi na uznanie, że wykonanie wyroku przed rozpoznaniem kasacji mogłoby spowodować dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Zasadniczym jednak powodem wstrzymania wykonania orzeczenia jest, by waga zarzutów wymierzonych przeciwko prawomocnemu orzeczeniu była na tyle znacząca, że wręcz w polu widzenia pojawi się granica, od której można mówić o oczywistej zasadności kasacji. Konieczne jest zatem wykazanie tych okoliczności we wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia wraz z powołaniem przekonującej argumentacji, przemawiającej za wyjątkowym odstępieniem od wykonalności wyroku z chwilą jego uprawomocnienia, skoro na tym etapie postępowania nie dochodzi jeszcze do merytorycznego rozpoznania zarzutów kasacyjnych.

Tymczasem w niniejszej sprawie nie zostały spełnione żadne z wyżej przedstawionych warunków.

Z treści wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie wynika, że wykonanie wyroku przed rozpoznaniem kasacji wywołałoby wyjątkowo dolegliwe, a wręcz nieodwracalne skutki. Kara pozbawienia wolności w każdym przypadku znacząco ingeruje w porządek życia skazanego, albowiem na tym polega jej dolegliwość. Sam fakt orzeczenia kary o charakterze izolacyjnym nie jest samoistną przesłanką warunkującą wstrzymanie jej wykonania w razie wniesienia kasacji na korzyść skazanego. Przepis art. 532 k.p.k. nie odwołuje się również do

przedmiotowych i podmiotowych okoliczności przypisanego czynu. Także przesłanki natury rodzinnej, skonkretyzowane we wniosku jako niemożność łożenia na utrzymanie żony i dwójki małoletnich dzieci nie pozostają w wymaganym związku z istotą unormowania zawartego w art. 532 k.p.k.

Nie przesądzając na tym etapie o zasadności kasacji, wstępna lektura argumentacji przedstawionej na jej poparcie także nie pozwala na przyjęcie, że ranga poszczególnych zarzutów jest na tyle wysoka, by stwierdzić potrzebę wstrzymania wykonania wyroku.

Przedmiotem postępowania kasacyjnego jest tu weryfikacja prawidłowości kontroli apelacyjnej dokonanej przez Sąd odwoławczy. Sam fakt wywiedzenia w sprawie kasacji i podniesiona przez stronę wadliwość zapadłego orzeczenia nie są jeszcze świadectwem nierzetelnego wywiązania się Sądu *ad quem* z obowiązków wyznaczanych poprzez art. 433 § 2 k.p.k. i nie przesądzają, że w sprawie miało miejsce naruszenie wskazywanych przez obronę standardów konstytucyjnych. Sugestia, że wysoce prawdopodobne jest uniewinnienie skazanego, na obecnym etapie postępowania jest wyrazem jednostronnej oceny argumentów kasacji, sformułowaną przez jej autora i z oczywistych względów nie wystarcza do pozbawienia prawomocnego wyroku waloru wykonalności. Nadmienić dla porządku należy, że prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie, wobec oczywistej bezzasadności.

Wobec powyższego nie można przyjąć, że uwzględnienie kasacji obrońcy jest wysoce prawdopodobne, albo że rozpoczęcie wykonywania wobec skazanego kary pozostawałoby w kolizji z zasadą sprawiedliwości. Wskazane okoliczności wpływające na byt materialny rodziny skazanego mogą natomiast stanowić podstawę do wystąpienia do właściwego sądu w trybie przepisów Kodeksu karnego wykonawczego o odroczenie wykonania kary (art. 151 k.k.w.) lub też – jeżeli wykonywanie kary rozpoczęto – o przerwę w jej wykonaniu (art. 153 k.k.w.).

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia wniosku orzeczono jak na wstępie.